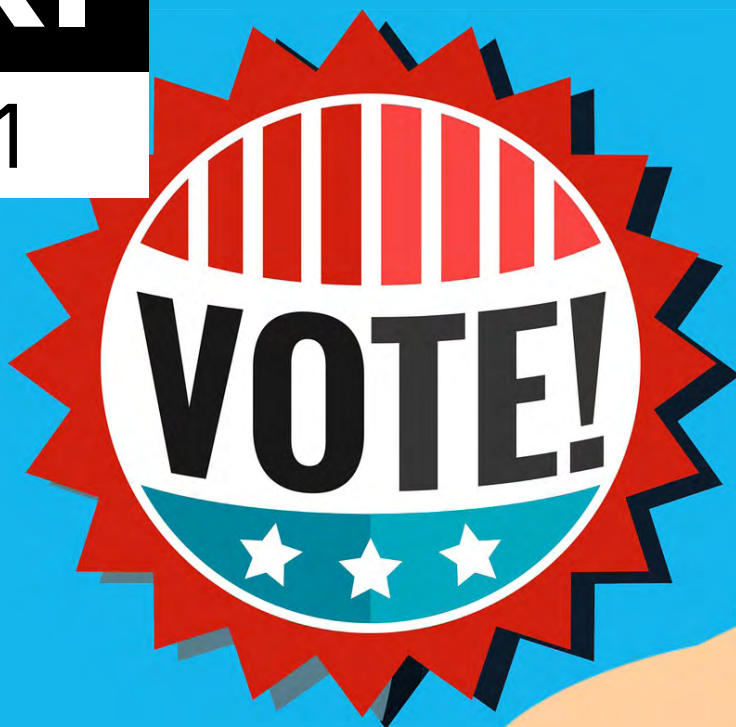


KKI

4:1



Amerika választ:
minden kisebbségi
a demokratákra szavaz?

KKI 4:1

A Külügyi és Külgazdasági Intézet időszaki kiadványa

Kiadó:

© Külügyi és Külgazdasági Intézet, 2020.

Szerkesztő:

Németh Ferenc – Külügyi és Külgazdasági Intézet

Szerzők:

Soltész Béla – Külügyi és Külgazdasági Intézet

Varga Gergely – Külügyi és Külgazdasági Intézet

Kozma Klementína – Nemzeti Közszerződési Egyetem

Baranyi Tamás Péter – Külügyi és Külgazdasági Intézet

Szöveggondozás és tördelés:

Lévárt Tamás

Fotó:

pixabay.com

Jelen elemzés és annak következtetései kizárólag a szerző magánvéleményét tükrözik, és nem tekinthetők a Külügyi és Külgazdasági Intézet, a Külgazdasági és Külügyminisztérium, illetve Magyarország Kormánya álláspontjának

A sorozatban eddig megjelent kiadványok

2020/20. [Hogyan értékelhető az Európai Bizottság 2020. évi bővítési csomagja, valamint az átfogó gazdaságélénkítési és beruházási terv?](#)

2020/19. [Hogyan változhat az USA megítélése Kelet-Közép-Európában a világjárvány hatására?](#)

2020/18. [Milyen hatással lesz Európára az amerikai katonai erők változó jelenléte?](#)

Régebbi számaink elérhetőek a [KKI](#) honlapján.

A Külügyi és Külgazdasági Intézet 4:1 című sorozatában négy kutató válaszol röviden ugyanarra a – nemzetközi politikát és gazdaságot érintő – kérdésre. Célunk a magyarországi tudományos viták elindítása és a szakértők közötti párbeszéd elősegítése. Ebben a számunkban a következő kérdést tettük fel: *Amerika választ: minden kisebbségi a demokratákra szavaz?*

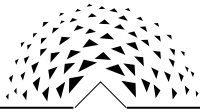
SOLTÉSZ BÉLA

A LATINÓK

Az Egyesült Államokban élő latin-amerikai származású népesség (továbbiakban az egyszerűség kedvéért: latinók)¹ politikai profilja jól ismert az amerikai választások elemzői előtt. A csaknem [60 milliós](#) latinó közösségnek alig több, mint fele, mintegy 32 millió ember rendelkezik választójoggal, míg a fennmaradó rész bő felét a 18 év alattiak, a maradékot pedig az amerikai állampolgárság nélkül, különféle tartózkodási engedélyekkel, vagy érvényes dokumentumok nélkül az országban élők adják. A latinók a legpasszívabb etnikai szavazócsoport, az elnökválasztásokon rendre [50% alatt](#) maradt a részvételi arányuk. Ha viszont elmennek szavazni, akkor jellemzően – [65-70%](#) körüli arányban – a demokrata jelölteket támogatják. A republikánus latinó szavazatok nagy része a Floridában élő kubai származású választóktól érkezik: körükben gyakorlatilag [fordított az arány](#) a többi latinóhoz képest, a Castro-rezsim elől menekülők és leszármazottaik ugyanis a hatvanas évek óta stabilan a Republikánus Párt szavazói. Más latinó csoportok közül a konzervatívabb, idősebb férfiak között gyakori a republikánus szimpátia, de a kubai-amerikaiakat leszámítva a republikánus szavazók minden származási csoportban 25% alatt maradnak.

A 2020-as elnökválasztás [kampányának](#) eseményei alapján úgy tűnik, hogy ezen hagyományos csoport-jellegzetességek Donald Trump és Joe Biden stratégiájában is fontos szerepet játszanak. Trump kampánycsapata például nagyon komoly figyelmet fordított a floridai kubai-amerikai közösség megnyerésére, míg Biden üzenetei leginkább az országos, spanyol nyelvű médiában jelentek meg, és általánosságban szóltak a latinókhöz. Trump fő üzenete az, hogy Biden győzelme szocializmust hozna az Egyesült Államokba – amire a kubai-amerikaiak fogékonyak bizonyultak, egy közvélemény-kutatás szerint [68%-uk](#) szavazna Trumpra (ami 14 százalékponttal több, mint 2016-ban). Ez az üzenet azonban ezen a konkrét közösségen kívül más latinókat kevésbé mozgat meg: talán még a venezuelaiak és a nicaraguaiak rezonálhatnak rá, az ő létszámuk azonban igen alacsony. Florida ugyanakkor az egyik legfontosabb (és legnépesebb)

1 A „Latino/a” elnevezés és a „Hispanic (of any race)” cenzuskategória között ugyan vannak kisebb különbségek, de ezek jelen elemzés szempontjából nem bírnak jelentőséggel, így a „Hispanic” cenzuskategória adatai itt a „latino” népeiségre értelmezve jelennek meg. Bővebb definíció olvasható a [Pew Research Center](#) oldalán.



csatatér-állam, így elméletileg elképzelhető, hogy egy kellően szoros versenyben épp a sikeresen mobilizált [Trump-szavazó latinók](#) döntik el Florida (és talán az egész Egyesült Államok) sorsát.

A többi állam latinó lakosságánál ugyanakkor számottevő Biden előnye, így egy október elején végzett közvéleménykutatás szerint a (kubai-amerikaiakkal együtt) a latinók [63%-a](#) szavazna rá. Ez viszont még nem éri el a 2016-os demokrata eredményt, ezért a kampány hátralévő részében a demokratákkal szimpatizáló latinó szervezetek – például a [Voto Latino](#) – legfontosabb célként a bizonytalan, vagy passzív latinók szavazatainak megnyerését tűzték ki célul. Ebben három tényező segítheti őket: a koronavírus-járvány hatásaként jelentkező felfokozott aggodalom a latinó közösségben; a most szavazókorba érő fiatal latinók eltérő tájékozódási mintázatai, valamint maga a Trump-jelenség, az elnök személyével kapcsolatos erős averzió.

A koronavírus-járvány hatásai fokozottan érintették a latinó közösséget, amely az amerikai átlagnál jóval szegényebb, és körükben jelentősen magasabb a határozott munkaidős, vagy nem bejelentett foglalkoztatás aránya, így a [Pew Research Center](#) október első hetében végzett felmérése szerint 2020. március óta a latinó háztartások 53%-ában vesztette el valaki a munkáját (szemben az országos 42%-kal). A latinó felnőttek 22%-a válaszolt úgy, hogy „biztos benne”, hogy átesett a koronavíruson (akár volt orvosi diagnózisa, akár nem), míg a teljes felnőtt népességben ez az arány 14% volt. A [Voto Latino](#) szerint ennek tudható be, hogy az egészségügy vált a latinók számára legfontosabb politikai témává, ebben pedig az [Affordable Care Act](#) (Obamacare) visszaépítésével Biden kellően hatásos kampányüzenetet tudott megfogalmazni – latinóknak szóló kampányoldala is ezzel a témával indít.

További lehetséges erőforrás Biden számára, hogy a 2016 óta eltelt négy évben csaknem négymillió fiatal latinó ért választókorba. Körükben a hagyományos csatornák (pl. tévéműsorok) szinte teljesen hatástalanok, a közösségi médiatartalmak alapján tájékozódnak, és több mint felük már nem elsődlegesen a spanyol, hanem az angol nyelvű csatornákról szerzi be információit. Ezek a csatornák a demokrata-szimpatizánsok tartalmi könnyen elérik a fiatal latinókat – kiemelkedő jelentőségű Alexandria Ocasio-Cortez 9 millió követővel rendelkező [Twitter-csatornája](#).

Végül, de nem utolsósorban maga Donald Trump személyisége, retorikája, illetve a járványhelyzet kapcsán nyújtott teljesítménye az, ami számos, politikailag korábban nem aktív latinót sarkallhat arra, hogy ellene szavazzon. A Pew Research Center idézett [felmérése](#) alapján a latinók nagyobb része gondolja azt, hogy Biden kompetens lenne a koronavírus-járvány kezelésében (71%), illetve a társadalom integrálásában (70%), mint ahányan már biztosan állították, hogy rá szavaznának (63%). Biden személye ugyan nem különösebben mozgatja meg a latinókat, a [Voto Latino](#) szerint Kamala Harris alelnökjelöltet kifejezetten szimpatikusnak tartják, illetve – mint számos más demokrata szavazó számára – a pusztán tény, hogy Trump ellen szavazhatnak, komoly motivációt jelenthet.

Az utolsó hetek mobilizációja tehát még sokat hozhat a demokrata elnökjelöltnek, különösen a csatatér-államokban. Ezek közül a latinó választópolgárok [létszámaránya](#) Floridában (20%) és Arizonában (24%) magas – a [FiveThirtyEight](#) október 18-i becslései szerint mindkettőben Biden vezet 3,9%, illetve 3,8%-kal (Floridában ugyanakkor feltételezhető, hogy Trumpnak is vannak tartalékai). A többi csatatér-államban a latinó választópolgárok aránya 3% és 5% között mozog, de Georgia, Iowa és Ohio esetében 1 % alatti a különbség Trump és Biden között, így a latinók aktivizálódása hatással lehet a végső eredményre.

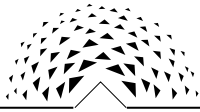
VARGA GERGELY

AZ AFROAMERIKAI LAKOSSÁG

Az afroamerikai lakosság döntő része évtizedek óta a demokrata párt bázisának számít. A demokrata [Lyndon B. Johnson](#) kormánzata polgári jogi törvényei, vagyis 1960-as évek dereka óta a demokrata párt támogatottsága az afroamerikai lakosság körében átlagosan 80% feletti, de a 2008. évi és 2012. évi elnökválasztáson a 90%-ot is meghaladta a Barack Obamára leadott fekete szavazatok aránya. Ugyan Hillary Clintonra nem érkezett sokkal kevesebb szavazat, ám néhány csatatér-államban – Michigan, Pennsylvania – éppen annyival kevesebb, amennyi itt elegendő volt Trump győzelméhez, eldöntve ezzel az elnökség sorsát. Összességében a kisebbségi választói csoportok közül az [afroamerikaiak](#) körében billen a mérleg leginkább a Demokrata Párt javára.

A demokrata előny egyik fontos komponense a fekete lakosság változatlanul hátrányos jövedelmi-vagyoni helyzete. A fekete lakosság átlagos nettó vagyona 2016-ban [egyötizede](#) volt a fehér lakosság átlagos vagyonának, az átlagos jövedelme pedig 60%-al kevesebb a fehér lakosság átlagos jövedelméhez képest. Ugyanakkor megemlítendő, hogy a koronavírus-járványt megelőző években kedvező [gazdasági folyamatok](#) is tapasztalhattak az afroamerikaiak. 2019 őszére történelmi mélypontra, 5,5%-ra süllyedt a fekete munkanélküliek száma, és a mélyszegénységben élő feketék aránya is rekord alacsonyra, 18,8%-ra mérséklődött. Kétségtelen ugyanakkor, hogy a járvány kitörése és a kapcsolódó gazdasági nehézségek kiteljesedése óta a fekete lakosságot jobban sújtja a munkanélküliség és a szegénység. Az egyenlőtlenségeket az is mutatja, hogy a COVID19-járvánnyal összefüggésben a fekete lakosság a számarányához képest kétszeresen felülreprezentált a korhízi kezelést igénylők körében.

Joe Biden támogatottsága az afroamerikai lakosság körében hasonló előnyt mutat Trumpgal szemben, mint négy éve Hillary Clintoné, azaz ebben a választói csoportban a leadott voksok átlagosan 85-90%-ra számíthat, gyakorlatilag az összes államban, beleértve az úgynevezett csatatér-államokat is. Ez azt feltételezi, hogy [Donald Trump](#) is számíthat az afroamerikai szavazók 6-8%-ra, és szüksége is lesz ezekre a szavazatokra. A republikánus elnökjelölt elsősorban az iskolázottabb



és magasabb jövedelmű feketék szavazataiban reménykedhet, de ebben a választói körben jelentős szerepet játszik a társadalmi kérdésekben – abortusz, szexuális kisebbségek – tanúsított konzervatív álláspont is.

A Biden-kampány különös figyelmet fordít a Nagy-tavak környéki, úgynevezett [rozsdáövezet](#) csatatér-államaira, Ohio, Michigan, Wisconsin nagyvárosi fekete lakosságának mozgósítására. Ebben nagy reményeket fűznek Biden alelnökjelöltjéhez, Kamala Harrishez, aki az Egyesült Államok történetének első színesbőrű női jelöltje ilyen magas tisztségre. A felmérések szerint azonban kevésbé a Biden-Harris iránti rajongás, sokkal inkább Trump faji kérdéseket érintő kijelentései, a járvány kezelésével, és általában véve republikánus gazdaság- és szociálpolitika hajtja az afroamerikaiakat a demokrata elnökjelölt támogatására a közelgő választáson. Biden különösen a faji kérdés és a társadalmi diszkrimináció kérdésének előtérbe kerülése, egyes nagy publicitást kiváltó rendőri túlkapások, a Black Lives Matter aktivizálódása és az utcai zavargásokba torkoló tüntetések révén mozgósíthatja az afroamerikai szavazókat. Nem mindegy ugyanis, hogy a vélhetően 9-1 körüli demokrata-republikánus támogatottság megoszlása a fekete szavazók körében a csatatér-államokban milyen afroamerikai részvétel mellett lesz jelen. Amennyiben a négy évvel ezelőttihez képest jóval magasabb részvétel lesz ebben a választói csoportban, az Biden javára billentheti a mérleg nyelvét egyes kulcsállamokban.

KOZMA KLEMENTÍNA

AZ ÁZSIAI HÁTTERŰ SZAVAZÓK

Az [elmúlt évek kutatásai](#) alapján a szavazati joggal rendelkező kisebbségek közül az ázsiai-amerikai népesség a leggyorsabban növekvő csoport az Államokban. 2000 és 2020 között megduplázódott köreikben a szavazásra jogosultak száma, melynek köszönhetően több, mint 11 millióan élhetnek jogukkal, hogy leadják szavazatukat a 2020-as elnökválasztáson. A nagyobb nemzetiségek között, mint az indiai, kínai, koreai, japán, vietnámi és filippínó, megoszlanak a választási preferenciák. A '90-es évek elején többségük republikánus irányultságú [volt](#), mára azonban ez a tendencia átalakulóban van. Azon nemzetiségek USA-ban élő kisebbségei, amelyeknek országában korábban a kommunista elnyomás ellen küzdöttek – például Korea, Vietnám, Tajvan –, kezdetben a republikánus pártot támogatták jellemzően, az utóbbi választásokon azonban ennek mértéke számottevően csökkent. A [2020-as Ázsiai-Amerikai Választói Felmérés](#) eredményei azt mutatják, hogy az amerikai-ázsiaiak körében erőteljes elmozdulás tapasztalható a Demokrata Párt irányába. Mivel a szavazatra jogosultak 5%-át képezi ez a csoport, idén nagyobb jelentősége lesz, hogy végül melyik elnökjelölt mellett döntenek, különösen igaz ez az [ingadozó államok](#) tekintetében.

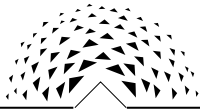
A baloldali elmozdulás tényezői között néhányan a Trump elnök által képviselt éles bevándorlásellenes politikát, illetve a Republikánus Párt [jobbratolódásának](#) hangsúlyosabbá válását látják. Ugyanakkor fontos szerepet játszik az egyes csoportok (mint például a filippínók) társadalmi státuszának és jövedelemkülönbségének megléte is. Az ázsiai-amerikaiak közül ezidáig egyedül a vietnámiak számítottak stabil republikánus szavazóknak, kérdés azonban, hogy ez az elköteleződésük a továbbiakban is megmarad-e. A két legnépesebb csoport eredményei azt mutatják, hogy a [kínaiak mérsékeltebben](#) köteleződnek el egyik vagy másik párt mellett, míg az indiaiak kegyeiért egyfajta körbeudvarlás jellemzi mind a Demokrata, mind pedig a Republikánus Pártot. Az indiaiak többsége hagyományosan demokrata szavazó, ugyanakkor némi enyhülés is tapasztalható részükről a republikánusok irányába. Ebben szerepet játszott Narendra Modi és Donald Trump találkozóinak ([2019, Houston](#)) látszólagos baráti hangulata, hogy az amerikaiak 3 milliárd dollárért adtak el támadóhelikoptereket az ázsiai országnak, továbbá, hogy az Exxon Mobil cseppfolyós gázt exportál India számára, amelyről 2020 februárjában állapodott meg a két fél, [Trump indiai látogatása](#) során. A republikánus színekben kampányoló floridai Danny Gaekwad egy jelentős befolyással rendelkező, indiai származású ingatlanfejlesztő, aki szerint az amerikai indiaiak számára Trump elnök a megfelelő választás. Gaekwad állítását a radikális iszlám terrorizmussal szembeni határozott fellépésre alapozza, melyet a republikánus oldalról lát leginkább képviselve. Ugyanakkor véleményét sokan nem osztják az indiai szavazók közül. Azt követően, hogy a Demokrata Párt elnökjelöltje, Joe Biden bejelentette, Kamala Harrist nevezi ki maga mellé alelnökjelöltnek, kérdéses, hogy Egyesült Államok indiai nemzetiségű választói kire fognak szavazni november 4-én? Harris édesanyja (Shyamala Gopalan) révén félig indiai származású, félig pedig jamaikai. Mivel nyilvános szereplései során számtalan alkalommal pozitív nyilatkozatokat tett arra vonatkozóan, hogy mennyire nagyra becsüli az indiai gyökerekkel rendelkező édesanyja tanácsait, immáron sokan felfigyeltek indiai származására is, ezzel pedig közel két millió amerikai-indiait tud mozgósítani a demokrata oldal.

Külpolitikai és belpolitikai kérdések egyaránt fontos tényezőnek számítanak az ideális elnökjelölt kiválasztásában, ugyanakkor a jelenlegi adatok szerint a Demokrata Párt népszerűsége sokkal magasabb a kisebbségek körében, és jóval fiatalabb szavazóbázissal is rendelkezik, mint a Republikánus Párt.

BARANYI TAMÁS

KISEBBSÉGEK PÁRTPREFERENCIÁI – ÖSSZEGZÉS

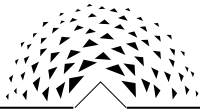
Az amerikai belpolitikában különösen fontos kérdés, hogy kire szavaznak a kisebbségi szavazók, hiszen a lakosság 63%-a európai (vagyis „fehér”), míg több mint 15%-a latin-amerikai származású, 14% körüli a fekete amerikai és csaknem 6% az ázsiai felmenőkkel bíró szavazópolgár. Tovább bonyolítja a képet,



hogy a „fehér amerikaiak” is sokszínűek, hiszen a különböző európai örökségek is meghatároznak bizonyos szavazói tendenciákat, és mindenkit bevándorlónak lehet tartani, aki nem őslakos (ők az amerikaiak 1%-át teszi ki). A kisebbségi szavazatok tehát ha önmagukban nem is dönthetik el a választásokat, teljes elhanyagolásuk biztos recept azok elvesztéséhez. A Republikánus Párt nagy problémája pedig az, hogy nemcsak Abraham Lincoln pártja, hanem az „államok jogaié” is.

Többen ennél is tovább is mennek, és a republikánusokat a [„fehér panaszkulturára” pártjának tartják](#), akik szándékosan az elégedetlen fehér alsóközéposztály szavazatait szeretnék maradéktalanul megszerezni, akár annak az árán is, hogy ezzel elidegenítik a kisebbségi szavazókat. Nem volt ez mindig így, hiszen a fehér többség a déli államokban 1964-ig a demokratákra szavazott, miközben Eisenhower még meg tudta szerezni a fekete szavazatok 40%-át. Az elmúlt évtizedek során a feketék mind szorosabban felsorakoztak a demokraták mellett, amit elsősorban a republikánusoknak a polgárjogi mozgalom eredményeivel kapcsolatban mutatott ambivalenciája, illetve a szociális juttatásokkal szembeni ellenérzése táplált. A fekete amerikaiak körében afféle [kulturális, társadalmi kódódá](#) vált demokratákra szavazni, annak ellenére is, hogy sokan közülük nem azonosulnak a progresszív értékrenddel. A Republikánus Párt talán legsikeresebben George W. Bush idején tudta megszólítani a főbb kisebbségi szavazói blokkokat, hiszen Bush a fekete szavazatok 11, a latinó voksok mintegy [40 százalékát](#) kapta meg. Ez a fajta republikánus „néppártosodás” azonban megrekedt, ami a következő választásokon meg is mutatkozott: John McCain 2008-ban csak a fekete szavazatok 4%-át kapta, a latinókénak pedig 27%-át; Mitt Romney négy évvel később [6 és szintén 27 százalékkal veszített választást](#).

A 2010-es évekre Amerika már meglehetősen megosztott volt ebben a kérdésben is: a demokraták „szívárványkoalícióban” gondolkodtak, melyben az egyes kisebbségi közösségeket a saját kulturális kontextusukban kívánják megszólítani, míg a „színvak” republikánusok az egységes amerikai nemzet nevében próbálták menteni a menthetőt a szavazatszámolásakor. Sokan a demokrata identitáspolitika önmaga ellen fordulásának tekintették, hogy 4,4 millió demokrata szavazó maradt otthon 2016-ban, [akiknek egyharmada fekete volt](#). Nemcsak Hillary Clinton nem volt elég vonzó választás a fekete közösség számára, de Donald Trump paradox módon még kicsit növelni is tudta támogatottságát a kisebbségek között: [a feketék 6, a latinók 28%-a szavazott rá](#). Ez kétségkívül érdekes eredmény, ha figyelembe vesszük a ténytet, hogy Trump elnök a bírálói szerint a fehér felsőbbrendűségben hívó csoportok kegyeit is keresi, a mexikói határra húzandó fal gondolatának kampánytémává emelésével pedig valóban elidegeníthette volna a meglévő latinó szavazókat is. A viszonylagos siker egyik oka lehet az amerikai politika általános polarizációja, melyben a hagyományos értékek védelme a vallásos szavazók körében nagyobb súllyal esik latba, mint például az állam szociális szerepéről vallott elképzelések. Az adatok a hagyományosan demokrata katolikus szavazók jobbra tolódásáról, valamint a vallásgyakorlók általános [republikánus tendenciájáról tanúskodnak](#), ami legtöbbször nyilván a katolikus szavazói blokkra is hatással van.



Külön kategóriát képeznek az ázsiai-amerikaiak is, akiket gyakran „modellkisebbségnek” tartanak, vagyis olyan csoportoknak, amelyek nem szorulnak rá a szociális programokra, gyakran az átlagnál is többet keresnek, és akik hagyományosan csak 60-40% arányban húznak a demokratákhoz. Rendkívül érdekes fejlemény tehát az is, hogy az elmúlt évek ebben a csoportban is az egyensúly elmozdulását mutatják. Bár republikánus többség csak a vietnámi-amerikaiak körében stabil, a párt támogatottsága a többi csoportban csak 30%. Azt láthatjuk tehát, hogy szinte minden csoportban tendenciaszerűen nőtt a republikánusok támogatottsága, és csökkent a demokratáké.

2020 több szempontból is hatalmas zuhanást okozott az elnök támogatottságában: a koronavírus-járvány kezelésében mutatott következetlenségek, és a korábban dübörgő, a járvány hatására azonban lejtmenetbe kapcsolt gazdaság mellett a Black Lives Matter tüntetések is ártottak a republikánus jelölt népszerűségének. Bár a közvéleménykutatások többsége szerint a demokrata Joe Biden előnye még mindig nagy, ugyanakkor nyár óta csökkent, míg Trump támogatottsága a kisebbségi csoportokban voltaképpen látványos. Sokan a gazdaság vírus előtti jó teljesítményével, illetve a demokraták „biztosra vett fekete szavazat” mentalitásával magyarázzák, hogy fekete támogatói is vannak az elnöknek; illetve felvetik, hogy az erőszakossá vált BLM-tüntetések ezt a szavazói blokkot is a „jogszerűség és közbiztonság” politikai igénye felé tereli.

Összességében tehát néhány alcsoportot leszámítva a kisebbségi szavazók általában demokraták, ám ez az identitáspolitika megerősödése ellenére sem vált totálissá, és mintha éppen a legvitatottabb elnök, Donald Trump alatt kezdene diverzifikálódni. A Republikánus Pártnak nem sikerült ugyan a George W. Bush idején még reális lehetőségnek tűnő, inkluzívabb néppárti identitást kialakítania, de egyéb politikai körülmények (egyfajta demokrata elbizakodottság, a közbiztonság igénye, a hagyományos értékek féltése, a gazdaság és munkahelyteremtés korábbi sikere stb.) miatt úgy tűnik, Trump elnök jobban áll a kisebbségek körében, mint George W. Bush óta bármely republikánus vezető. Ez pedig nagyon fontos lehet a minden bizonnyal szoros eredménnyel végződő 2020-as választásokon, hiszen például a legfontosabb „csatatér-államban”, Floridában a lakosság 21%-a latinó, 16%-a pedig fekete.